

единъ бабаитъ по Мориево, като непокоренъ на царството кеседжия.

Отъ всичко туй Спиро Църне все по се разлютовалъ. Страшния юнакъ Българинъ вече виждалъ, че за братята му Християни не ще има животъ въ тази клѣта македонска зсмѣя. И ето идва единъ день отъ с. Леница единъ старецъ, дири максусъ Църнето, когато познавалъ само по юнашката му слава, па намира го и съ плачъ го моли, — „да поиди въ село да му изстреби сѣде търнъ, що му безчестилъ керка му“. . . И тукъ за пръвъ пѣтъ Спиро Църне дига чета отъ вѣрни мжже: Петре Шанделъ, Ицо Бале (Сурле), Арсо отъ с. Ореховдолъ и още троица други, па — излиза.

Като грѣмъ се пониса по цѣла каза появяването на Църне войвода. Отдѣхнали си клѣтитѣ Християни, а настрѣхнали злитѣ Турци. Пѣкъ и самъ Спиро не е мислилъ да се крие: щомъ отепалъ Ленищанския зълъ полякъ, за да избави селянитѣ отъ прѣслѣждане, той ги изпратилъ на конака въ Прилѣпъ да кажатъ: „Спиро Църне войвода ни отепа полякътъ и трѣгна да бие Ключюкъ Сюлеймана“.

Отъ тукъ почва славата на Спира Църне войвода—слава велика, която се оповѣсти на българския свѣтъ: „Македонски Гарибалди“ биде наречанъ Спиро Църне отъ честнитѣ тогава синове на Македония!

Много пѣкти Спиро се е срѣщалъ съ люта потеря отъ Турци, не малко юнаци е губилъ, не веднажъ е падалъ и самъ раненъ, но права е приказката, че велика и непобѣдима е народната любовь: Спиро Църне е намиралъ все нови и по-нови юнаци за своята чета, а когато е и самъ падалъ раненъ, то народа го е окривалъ отъ Турцитѣ и опазвалъ го е отъ зло така, както само Богъ може да окрие и опази човѣка.

Спиро Църне не билъ опърничавъ, винопиецъ, самохвалко и себелюбецъ, като много други харамии. Той е ходилъ и съ други войводи, като не е дирилъ първенство; а за четата си е билъ винаги готовъ да сложи главата. Само едно е имало у Църне, което го